

สัญลักษณ์การร้องออกเสียง

(↔) (เอื้อน) (+ ตัด) (- หยุต) (↓ ต่ำ) (↑ สูง)

(↔) กลาง (= กระชับ)

บทปลงสังขาร

มนุษย์เราเอ๋ย - เกิดมาทำไม -
 นิพพานมีสุข - อยู่โยมิไป -
 ตัณหาหน่วงหนัก + หน่วงชักหน่วงไว้
 ฉันทไปมิได้ - ตัณหาผูกพัน -
 ห่วงนั้นพันผูก - ห่วงลูกห่วงหลาน -
 ห่วงทรัพย์ศฤงคาร + จงสละเสียเถิด -
 จะได้ไปนิพพาน - ข้ามพ้นภพสาม -
 ยามหนุ่มสาวน้อย - หน้าตาแซมซ้อย -
 งามแล้วทุกประการ - แก่เฒ่าหนังกยาน -
 แต่ล้วนเครื่องเหม็น - เอ็นใหญ่เก้าร้อย -
 เอ็นน้อยเก้าพัน + มันมาทำเชื้อใจ -
 ให้ร้อนให้เย็น - เมื่อยขบทั้งตัว -
 ขนคิ้วก็ขาว - นัยน์ตาก็มัว -
 เส้นผมบนหัว - ดำแล้วกลับหงอก -
 หน้าตาเว้าวอก - ดุณาบดลี -
 จะลูกก็โอย - จะนั่งก็โอย -
 เหมือนดอกไม้โรย - ไม่มีเกสร -
 จะเข้าที่นอน - ฟังสอนภาวนา -
 พระอนิจจัง - พระอนัตตา -
 เราท่านเกิดมา - รังแต่จะตาย -
 ผู้ดีเชื้อใจ - ก็ตายเหมือนกัน -
 เงินทองทั้งนั้น - มิติตตัวไป -
 ตายไปเป็นผี - ลูกเมียผัวรัก -
 เขาชักหน้าหนี - เขาเหม็นซากผี -

สัญลักษณ์การร้องออกเสียง

(↔) (เอื้อน) (+ ตัด) (- หยุต) (↓ ต่ำ) (↑ สูง)

(↔) กลาง (= กระชับ)

เปื่อยเน่าผุพอง - หมู่ญาติพี่น้อง -
 เขาหามเอาไป - เขาวางลงไว้ -
 เขานั่งร้องไห้ - แล้วกลับคืนมา -
 อยู่แต่ผู้เดียว - ป่าไม้ชายเขียว -
 เหลียวไม่เห็นใคร - เห็นแต่ฝูงแร้ง -
 เห็นแต่ฝูงกา - เห็นแต่ฝูงหมา -
 ยื้อแย่งกันกิน - ดุณาสมเพช -
 กระจุกกุเอ๋ย - เร็ยรายแผ่นดิน +
 แร้งกาหมากิน - เอาเป็นอาหาร -
 เทียงคืนสังัด - ตื่นขึ้นมึนนาน -
 ไม่เห็นลูกหลาน - พี่น้องเผ่าพันธุ์ -
 เห็นแต่นกเค้า - จับเจ้าเรียงกัน -
 เห็นแต่นกแสก + ร้องแรกแหกขี้ขี้ -
 เห็นแต่ฝูงผี - ร้องให้หากัน -
 มนุษย์เราเอ๋ย - อย่าหลงนักเลย -
 ไม่มีแก่นสาร - อุตส่าห์ทำบุญ +
 คำจุนเอาไว้ (เอื้อนเต็ม) - จะได้ไปสวรรค์ (เอื้อนเต็ม)
 จะได้ทัน/พระพุทธเจ้า (เอื้อนเต็ม) - จะได้เข้านิพพาน (เอื้อนเต็ม)
 อะหัง วันทามิ - สัพพะโส (เอื้อนเต็ม)
 อะหัง วันทามิ (เอื้อนเต็ม) - นิพพานะปัจจะโย/โหตุ. (เอื้อนลงจบ)